การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้คำนำหน้านามภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

An Analysis of English Article Errors of Thai Students

รัฐธิดา กระสินธุ์[1]

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เรื่องการใช้คำนำหน้านามภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้การศึกษาเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มแบบง่าย จากนักรียนจำนวน 250 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 6 และนักเรียนระดับชั้นมหาวิทยาลัยปีที่ 3 จำนวนชั้นละ 50 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบทดสอบจำนวน 30 ข้อ แบ่งออกเป็น คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) จำนวน 10 ข้อ คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) จำนวน 10 ข้อ และการไม่ใช้คำนำหน้านาม (Zero Article) จำนวน 10 ข้อ

ผลการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดของคำนำหน้านามประเภทไม่ชี้เฉพาะที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะแทนที่คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ ซึ่งพบมากที่สุดในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 50.98ข้อผิดพลาดของคำนำหน้านามประเภทชี้เฉพาะที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะแทนที่คำนำหน้านามชี้เฉพาะพบมากที่สุดในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 71.88 และข้อผิดพลาดของคำนามประเภทไม่เติมคำนำหน้านามที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะแทนที่คำนามที่ไม่ต้องการคำนำหน้าใดๆ พบมากที่สุดในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 77.67 ทั้งนี้ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเป็นผลมาจากการที่ระบบภาษาไทยไม่มีรูปแบบการใช้คำนำหน้านามอย่างในระบบภาษาอังกฤษ จึงทำให้เกิดการปะปนกันระหว่างภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย นอกจากนี้ ระดับสมรรถนะทางภาษา สิ่งแวดล้อม ความซับซ้อนของบทเรียน การไม่รู้กฎ

[1] นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

VACANA JOURNAL

การใช้ หรือการละเลยกฎเกณฑ์ตลอดจนข้อยกเว้นต่างๆ ก็มีส่วนสำคัญ ในการสร้างความสับสน และเกิดเป็นข้อผิดพลาดที่พบได้ในนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

Abstract

This research is a Quantitative research which aimed to examine errors of using English articles by Thai students who study English as a foreign language. By, the simple-random sampling technique, a group of 250 students, primary school students of 3rd and 6th grades, secondary school students of 9th and 12th grades, and the third year university students, participated in this study. The tool was a cloze test with 30-question article questionnaire including indefinite article 10 items, definite article 10 items and zero article 10 items.

The results indicated that indefinite articles were substituted by the definite article. Most common errors found in students in primary 6th grade (50.98%). For the definite article, it is mostly substituted by indefinite articles. Most common errors found in students in primary 3rd grade (71.88%). Lastly, the zero article is usually substituted by indefinite articles in several contexts and such error was mostly found in the primary students 3rd grade (77.67%). The analysis of article errors proves that students face serious problems in the use of articles. Not only the characteristics of Thai language but also the English language are causes of errors. The problems faced by Thai students using English articles were related to mother tongue interference, English language proficiency level, environment, inaccurate application of rules, ignorance of rules, and overgeneralisation. Some students found it difficult to use the article correctly, due to the number of rules and subtle variations in meaning based on context, and the numerous exceptions to the rules.

VACANA JOURNAL

1. บทนำ

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันหลายประเทศทั่วโลกนิยมเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as Foreign Language) ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาทั้งในและต่างประเทศ เพราะตำราทางวิชาการมักพิมพ์เป็นภาษาต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ แต่ในปัจจุบันปัญหาที่พบในการเรียนของนักเรียนคือนักเรียนมีความรู้ด้านไวยากรณ์ไม่เพียงพอที่จะใช้ในการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปของ วารุณีจันทรานุวัฒน์ (2540) ที่กล่าวว่า แม้ผู้เรียนจะได้เรียนภาษาต่างประเทศมาเป็นเวลากว่าสิบปีหรือนานกว่านั้น แต่ยังไม่สามารถใช้ภาษาที่เรียนนั้นสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจได้ ทั้งนี้เพราะผู้เรียนมีความกังวลในด้านการใช้ไวยากรณ์และไวยากรณ์มีความยากเกินไป

จากพจนานุกรมออกซ์ฟอร์ด (Oxford Dictionary, 2010) ได้ให้ความหมายของคำว่า ชี้เฉพาะ (Definiteness) คือ การให้รายละเอียดและความชัดเจนเพื่อใช้บอกความแตกต่าง ซึ่งสอดคล้องกับสารานุกรมไทยราชบัณฑิตยสถานฉบับที่ 22 (2540) ได้ให้ความหมายเพิ่เติมว่า ชี้เฉพาะ หมายถึง เจาะจง, ระบุหรือ กำหนด ดังนั้น คำว่า การชี้เฉพาะ (Definiteness) จึงหมายถึง การให้รายละเอียดหรือการเจาะจงคำที่ใช้บอกความแตกต่างของสิ่งเดียวกันเพื่อกำหนดเป็นกฎเกณฑ์และชี้ให้เห็นถึงลักษณะความแตกต่างของสิ่งนั้นๆ นอกจากจะเป็นการให้รายละเอียดแล้ว การชี้เฉพาะยังทำให้รายละเอียดนั้นเกิดความชัดเจนมากขึ้นอีกด้วย ในภาษาต่างประเทศจะใช้การชี้เฉพาะนี้ประกอบเข้ากับคำนาม เพื่อระบุความแตกต่างทางไวยากรณ์และแสดงถึงการอ้างอิงให้กับคำนามนั้นๆ ในการวิเคราะห์ชนิดของคำ (Part of Speech) ฐาปกรณ์ อิงวิวัฒน์ (2556) จัดให้การชี้เฉพาะนี้เป็นคำคุณศัพท์ในประเภทของคำบ่งชี้คำนาม (Determiner) ซึ่งสามารถแยกย่อยออกมาได้อีกและทำให้เกิดรูปแบบของภาษาที่เรียกว่าคำนำหน้าคำนาม (Article)

คำนำหน้าคำนาม (Articles) คือ คำที่ใช้นำหน้านามเพื่อสื่อความหมายในเชิงเจาะจงหรือไม่เจาะจง เมื่อกล่าวถึง ชื่อคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ คุณสมบัติต่างๆ รวมไปถึงสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง หรือผู้อ่านกับผู้เขียน ให้เกิดความเข้าใจตรงกัน สำราญ คำยิ่ง (2552) กล่าวว่า คำนามทุกตัวในระบบภาษาอังกฤษจะอยู่คำเดียวลอยๆไม่ได้จะต้องมีคำนำหน้าทั้งสิ้น ยกเว้นคำนามบางคำหรือบางกรณีที่ไม่ต้องใช้คำนำหน้านาม ซึ่งจะกล่าวต่อไป คำนำหน้าที่ใช้นำหน้าคำนามนั้นเรียกว่า Articles มีอยู่ 3 คำคือ A, An และ The แบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ คำนำหน้านามที่ไม่ชี้เฉพาะและ คำนำหน้านามชี้เฉพาะ

VACANA JOURNAL

1. คำนำหน้านามที่ไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) ได้แก่ a และ an ใช้นำหน้าคำนามนับได้ (Countable Nouns) ที่มีความหมายทั่วๆไป และคำนามนั้นต้องอยู่ในรูปเอกพจน์ (Singular Nouns) เท่านั้น จะไม่ใช้ a หรือ an กับคำนามที่อยู่ในรูปของพหูพจน์และคำนามที่นับไม่ได้

ข้อยกเว้น

ห้ามใช้ A นำหน้าคำนามบางคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ (Consonant) แต่ไม่อ่านออกเสียงพยัญชนะตัวขึ้นต้น กลับออกเสียงเป็นสระตัวถัดไป นามตัวนั้นต้องใช้ “an” นำหน้า คำที่มักพบบ่อยๆ คือ คำที่ขึ้นต้นด้วยตัว h เช่น an hour, an honest man, an honourble guest…etc. เช่น

(1) Jim has waited for his friend for ***an hour****.*

ห้ามใช้ An นำหน้าคำนามบางคำที่แม้จะขึ้นต้นด้วยสระ (Vowel) แต่อ่านออกเสียงเป็นพยัญชนะ “ย” ให้ใช้ “a” นำหน้านามตัวนั้นๆ คำนามที่ปรากฏให้เห็นบ่อยๆคือ a university, a uniform, a European…etc. เช่น

(2) There is ***a university*** *in this city.*

2. คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) ได้แก่ the ซึ่งสามารถใช้นำหน้าคำนามได้ทุกคำ ทุกชนิด คำนามนับได้ (Countable Nouns) คำนามนับไม่ได้ (Uncountable Nouns) ทั้งที่อยู่ในรูปเอกพจน์ (Singular Nouns) หรือพหูพจน์ (Plural Nouns) เพื่อสื่อความหมายชี้เฉพาะเจาะจง

จากการแบ่งคำนำหน้านามออกเป็น 2 กลุ่ม อันได้แก่ คำนำหน้าคำนามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) ประกอบด้วย A และ An ซึ่งใช้นำหน้านามเอกพจน์นับได้และต้องเป็นคำนามที่สื่อความหมายทั่วไป ไม่ชี้เฉพาะเจาะจง ส่วนคำนำหน้านามที่ใช้ได้ทั้งกับคำนามนับได้ คำนามนับไม่ได้ และเป็นได้ทั้งคำนามเอกพจน์หรือพหูพจน์คือ คำนำหน้าคำนามชี้เฉพาะ (Definite Article) นอกจากนี้ ยังมีคำนามบางประเภทที่ไม่ต้องการใช้ a, an และ the มานำหน้านามใดๆ รวมอยู่ด้วย สอดคล้องกับ เบอร์รี่ (Berry. R, 2012) ที่กล่าวว่า ในเรื่องของการใช้คำนำหน้านามนั้น สามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มคือคำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) และการไม่ใช้คำนำหน้านาม (Zero Article)

3. การไม่ใช้คำนำหน้านาม (Zero Article) คือการไม่ใช้ a, an หรือ the นำหน้าคำนามที่นับไม่ได้ (Uncountable Nouns) และคำนามนั้นถูกกล่าวขึ้นมาลอยๆโดยไม่มีวลี (Phrase) หรืออนุประโยค (Clause) อื่นใดมาขยายเพื่อชี้เฉพาะอยู่ข้างหลัง รวมถึงคำนามที่เป็นชื่อวัน เดือน ปี ฤดู มื้ออาหาร ลัทธิ และศาสนาต่างๆ เช่น Monday, January, Dinner, Summer, Buddhism, Communism…etc.

VACANA JOURNAL

อนึ่ง คำนำหน้านามเป็นตัวระบุความชี้เฉพาะทางไวยากรณ์ของคำนาม ในบางภาษาอาจขยายขอบเขตไปถึงปริมาณ (Quantity) และจำนวน (Quantifier) ด้วย เกศิณี บำรุงไทย (2554) คำกำกับนามไม่มีใช้ในภาษาไทย แต่พบได้บ่อยในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียน เช่น ภาษาอังกฤษมีคำว่า A, An และ The ภาษาฝรั่งเศสก็มีคำว่า le la l'les เป็นต้น เมื่อนำการใช้คำนำหน้าคำนามระดับประโยคในภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบในภาษาไทยพบว่า ไม่ปรากฏรูปแบบการใช้คำนำหน้านามนั้นในประโยคภาษาไทยเลย ภาทิพ ศรีสุทธิ์ (2548) ภาษาไทยจัดว่าเป็นคำโดด (Isolating Language) สามารถใช้ได้อย่างอิสระ อีกทั้งนำมาเรียงต่อกันเป็นประโยคที่สมบูรณ์โดยไม่ต้องเปลี่ยนรูปเพื่อแสดงพจน์ เพศ กาล แต่จะใช้คำอื่นมาประกอบเพื่อแสดงถึงความเฉพาะเจาะจงเหล่านั้น ส่วนในภาษาอังกฤษ ฐาปกรณ์ อิงวิวัฒน์ (2556) กล่าวว่า คำนามบางตัวในภาษาอังกฤษไม่สามารถใช้อย่างเดี่ยวๆได้จำเป็นต้องมีคำบ่งชี้คำนาม (Determiner) เพื่อสื่อถึงคุณภาพ (Quality) ลักษณะ (Feature) หรือจำนวน (Quantifier) ของนามนั้นๆ

ตัวอย่าง (3) ***The*** *tiger is dangerous.*
เสือเป็นสัตว์อันตราย

(4) ***A*** *tiger is dangerous.*
เสือเป็นสัตว์อันตราย

(5) ***Ø*** *Tigers are dangerous.*
เสือเป็นสัตว์อันตราย

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ประโยคที่ *(3)* ในภาษาอังกฤษใช้คำนามชี้เฉพาะ*"The"*นำหน้าคำนามเพื่อแสดงให้เห็นถึงความชี้เฉพาะว่า เฉพาะสัตว์ที่จัดว่าอยู่ในประเภทของเสือเท่านั้นที่เป็นสัตว์อันตรายไม่ใช่สัตว์ชนิดอื่นๆ ในประโยคที่ *(4)* ใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ*"A"* เพื่อบ่งบอกว่า เสือทั่วไปเป็นสัตว์อันตรายแค่ทั่วไปอาจจะไม่ทุกตัว และในประโยคสุดท้ายเสือทุกๆตัวเป็นสัตว์อันตราย อย่างไรก็ตามประโยคทั้งสามแบบในภาษาอังกฤษมีการใช้คำนำหน้าคำนามที่แตกต่างกันแต่ให้ความหมายเดียวกันในระบบของภาษาไทย ดังนั้น การใช้คำนำหน้านามในภาษาอังกฤษไม่มีผลต่อรูปแบบประโยคในภาษาไทย หากแต่นำมาใช้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความชี้เฉพาะของคำนามในระบบภาษาอังกฤษ

มีการศึกษาที่สำคัญและน่าสนใจควรนำมากล่าวในที่นี้คือ แคทรีอานา (Katharina, 2011)กล่าวว่าหนึ่งในปัญหาการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองพบคือ การที่ผู้เรียนสับสนการใช้คำนำหน้านาม (Article) ระหว่างการใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะ(Definite Article) และคำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) เนื่องจากการที่ไม่ปรากฏการใช้คำนำหน้านามในภาษาแม่ของตนเอง โดยมักพบข้อผิดพลาดคือ การใช้คำนำหน้านามสลับกัน (Substitution) การไม่ใช้คำนำหน้านามใน

VACANA JOURNAL

ที่ที่ควรใช้ (Omission) และการใช้คำนำหน้านามในที่ที่ไม่ต้องใช้ (Addition) สอดคล้องกับงานวิจัยของซโดเรนโกและปาราดี (Zdorenko and Paradis, 2007) ที่สำรวจการใช้คำนำหน้าคำนามในเด็กที่ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง โดยแบ่งเด็กออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรก [+article] คือ เด็กที่อาศัยอยู่ทางยุโรปและกลุ่มที่สอง [-article] คือ เด็กที่อาศัยออยู่ทางเอเชีย ผู้วิจัยพบว่า เปอร์เซ็นความถูกต้องในการใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) ของเด็กทั้งสองกลุ่มอยู่ในระดับที่ต่ำกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ กล่าวคือ มีการใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะ*"The"* ในบริบทที่ต้องการคำนำหน้านามที่ไม่ชี้เฉพาะ*"A"*และการไม่เติมคำนำหน้านามคือปัญหาที่พบรองลงมาอย่างไรก็ตาม เมื่อมีการติดตามเด็กทั้งสองกลุ่มไปเรื่อยๆ พบว่า ในเด็กกลุ่มแรก [+article] มีพัฒนาการทางด้านการใช้คำนำหน้านามที่เร็วกว่าเด็กกลุ่มที่สอง [-article] กล่าวคือ เด็กกลุ่มแรกมีเปอร์เซ็นต์ความถูกต้องในการใช้คำนำหน้านามที่สูงกว่าเด็กกลุ่มที่สองในทุกๆการสำรวจ จากผลการวิจัยเรื่องการใช้คำนำหน้านาม (Article) ของเด็กทั้งสองกลุ่มนี้ แสดงผลสรุปว่า เด็กทั้งสองกลุ่มมีความสับสนในการใช้คำนำหน้านามที่เหมือนกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากไม่มีการใช้คำนำหน้านามปรากฏอยู่ในภาษาแม่ของพวกเขาทำให้มีการปะปนระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาเป้าหมายเกิดขึ้น ส่วนเหตุที่เด็กกลุ่มแรกสามารถเรียนรู้เรื่องการใช้คำนำหน้านามได้เร็วกว่าเด็กกลุ่มที่สอง เป็นเพราะความคล้ายคลึงทางภาษาของพวกเขามีมากกว่าทางเด็กกลุ่มที่สองนั่นเอง

ฉะนั้นปัญหาเรื่องการใช้คำนำหน้านาม (Articles) ของผู้เรียนส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากอิทธิพลของภาษาแม่ซึ่งมีส่วนสำคัญต่อการเรียนภาษาที่สอง กล่าวคือ สำหรับผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ (Non-native speakers of English) หรือเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as Foreign Language) ส่วนใหญ่จะคิดเป็นภาษาแม่ก่อนแล้วจึงแปลจากภาษาแม่เป็นภาษาที่สอง ทำให้มีภาษาแม่บางส่วนเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาที่สองและเป็นอุปสรรคขัดขวางการเรียนรู้ภาษาที่สอง นอกจากอิทธิพลของภาษาแม่จะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ต่อผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองแล้ว อาจมีปัจจัยด้านอื่นที่ส่งผลกระทบและเป็นอุปสรรคต่อผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองเช่นกัน ทั้งนี้ ระดับสมรรถนะทางภาษา สิ่งแวดล้อม อายุของผู้เรียน ตลอดจนความซับซ้อนของบทเรียนอาจส่งผลกระทบต่อผู้เรียนในการเลือกใช้คำนำหน้านามแต่ละประเภท จากเหตุผลข้างต้นผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เรื่องการใช้คำนำหน้านามในกลุ่มผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่าคำนำหน้าคำนามชนิดใดที่จะพบข้อผิดพลาดจากผู้เรียนมากที่สุด ซึ่งจะสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาทักษะด้านการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศต่อไป

VACANA JOURNAL

1.2 วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เรื่องการใช้คำนำหน้านามของนักเรียนไทยในแต่ละระดับชั้นการศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ แบ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 6 และนักเรียนระดับชั้นมหาวิทยาลัยปีที่ 3 จำนวนชั้นละ 50 คน รวมทั้งสิ้น 250 คน

2. วิธีดำเนินการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เรื่องการใช้คำนำหน้านามของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในแต่ละระดับชั้นการศึกษา

2.1 ข้อมูลและแหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาการใช้คำนำหน้านามจากกลุ่มตัวอย่างได้จากการค้นคว้าตำรา เอกสารและงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลจากแบบสอบถามจากนักเรียนไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วยแบบฝึกหัดที่มีเนื้อหาเรื่องคำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) และการไม่ใช้คำนำหน้านาม (Zero Article)

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กนักเรียนและนักศึกษา จำนวน 250 คนโดยแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ นักเรียนจากระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานคร เพื่อแสดงให้เห็นระดับความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านามของนักเรียนไทยในแต่ละระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างได้แก่ เด็กนักเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 100 คน แบ่งเป็นระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 50 คน และประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 จำนวน 50 คน นักเรียนในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 100 คน แบ่งเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 50 คน และมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 จำนวน 50 คน ในระดับอุดมศึกษา คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 50 คน

2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ใช้แบบทดสอบเรื่องการใช้คำนำหน้านาม (Articles) จำนวน 30 ข้อเป็นเครื่องมือวัด ลักษณะของแบบทดสอบ คือ การเติมคำนำหน้านามลงในช่องว่างให้ถูกต้อง ดังแสดงในภาคผนวก โดยแบบทดสอบสร้างขึ้นจากการศึกษาค้นคว้าและดัดแปลงจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบบทดสอบแบ่งออกเป็น คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) จำนวน 10 ข้อคำนำหน้าคำนามชี้เฉพาะ (Definite Article) จำนวน 10 ข้อและคำนามที่ไม่ต้องใช้คำนำหน้านาม (Zero Article) จำนวน 10

VACANA JOURNAL

ข้อ ซึ่ง“การใช้แบบทดสอบจะเป็นแนวทางเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างตอบสนองตามวิธีการมาตรฐานที่กำหนดไว้ และผลการตอบสนองที่ได้จะแสดงออกมาเป็นคะแนน” (บุญเชิด ภิญโญพงษ์อนันต์, 2545) สำหรับใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป

2.3.1 แนวคิดในการพัฒนาเครื่องมือ

แนวคิดในการพัฒนาเครื่องมือมาจากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ตรงกับจุดประสงค์ของการศึกษาครั้งนี้ แบ่งออกเป็นคำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) คำนำหน้าคำนามชี้เฉพาะ (Definite Article) และคำนามที่ไม่ต้องใช้คำนำหน้านาม (Zero Article) โดยมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) อันได้แก่ A และ An ทำหน้าที่วางไว้หน้านามที่ไม่มีการชี้เฉพาะเจาะจงลงไปว่าเป็นใครคนไหนอันไหนสิ่งไหนแต่เป็นการกล่าวถึงทั่วๆไปโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 ใช้ A นำหน้าคำนามที่ขึ้นต้นและอ่านออกเสียงด้วยพยัญชนะและใช้ An นำหน้าคำนามที่ขึ้นต้นและอ่านออกเสียงด้วยสระกับคำนามเอกพจน์ที่นับได้และนามนั้นต้องสื่อความหมายทั่วไปเช่น

*(6) I bought **a pen** yesterday.*

*(7) She eats **an orange** after her lunch.*

* ข้อยกเว้นห้ามใช้ An นำหน้าคำนามบางตัวที่ขึ้นต้นด้วยสระแต่อ่านออกเสียงเป็นพยัญชนะแต่ให้ใช้ A นำหน้านามตัวนั้นแทนเช่น

*(8) Is there **a university** in this town?*

1.2 เมื่อคำนามถูกขยายด้วยคำคุณศัพท์ (Adjective) ใช้ A นำหน้าคำคุณศัพท์ที่ขึ้นต้นและอ่านออกเสียงด้วยพยัญชนะหรือขึ้นต้นด้วยสระแต่อ่านออกเสียงเป็นพยัญชนะและใช้ An นำหน้าคำคุณศัพท์ที่ขึ้นต้นและอ่านออกเสียงด้วยสระหรือขึ้นด้วยพยัญชนะแต่อ่านออกเสียงสระกับคำนามเอกพจน์ที่นับได้และนามนั้นต้องสื่อความหมายทั่วไปเช่น

*(9) David is **a European** living in Thailand.*

*(10) He is **an honorable guest** in the party.*

1.3 ใช้ A หรือ An นำหน้าคำนามเอกพจน์ที่นับได้และกล่าวขึ้นมาเป็นครั้งแรกเช่น

*(11) Joe had **a sandwich** and **an apple** for lunch. The sandwich wasn't good, but the apple was nice.*

VACANA JOURNAL

1.4 ใช้ A หรือ An นำหน้าสำนวนที่เกี่ยวกับความไม่สบายเจ็บไข้ได้ป่วยเช่น

*(12) Today my sister has **a headache**, so she can't work.*

2. คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) อันได้แก่ The เมื่อนำมาใช้นำหน้านามแล้วจะทำให้นามตัวนั้นมีความชี้เฉพาะเจาะจงทันทีอีกทั้งยังใช้ได้ทั้งคำนามนับได้รูปเอกพจน์หรือพหูพจน์และในคำนามที่นับได้และไม่ได้การใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ใช้ The นำหน้าคำนามที่มีเพียงหนึ่งเดียวในโลกและเป็นที่รู้จักดีในหมู่คนทั่วไปทั้งนี้รวมถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือมนุษย์สร้างขึ้นก็ได้ เช่น

*(13) How many people are there on **the earth**?*

*(14) Everyone knows **the Taj Mahal** well in India.*

2.2 ใช้ The นำหน้าคำนามที่มีบุพบทวลี (Preposition Phrase) หรืออนุประโยค (Subordinate Clause) ที่มีลักษณะเป็นการชี้เฉพาะมาขยายอยู่ข้างหลังตลอดไปเช่น

*(15) **The girl** in blue dress is my relative.*

*(16) **The pen** which I bought for you is red.*

2.3 ใช้ The นำหน้าคำนามเอกพจน์ที่นับได้เมื่อถูกกล่าวถึงเป็นครั้งที่สองและครั้งต่อๆไปเช่น

*(17) She owns a dog and a cat in the house. **The dog** is white, and **the cat** is black.*

2.4 ใช้ The นำหน้าคำคุณศัพท์ (Adjective) ที่นำมาใช้อย่างนามที่หมายถึงนามนั้นทั้งจำพวกหรือมีลักษะเช่นเดียวกันและให้ถือว่าเป็นพหูพจน์ตลอดไปเช่น

*(18) **The brave** are to be admired.*

*(19) **The rich** are not always happy.*

การใช้คำนำหน้านามแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือคำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) ใช้นำหน้านามเอกพจน์และกล่าวถึงนามนั้นทั่วๆไปโดยไม่เจาะจง ส่วนคำนำหน้านามที่สามารถใช้นำหน้านามได้ทุกชนิด ทั้งนามนับได้นามนับไม่ได้ทั้งที่อยู่ในรูปเอกพจน์และพหูพจน์เพื่อเจาะจงลงไปว่าหมายถึงคนไหนสิ่งไหนอันไหนคือ คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) อย่างไรก็ตาม ยังมีคำนามบางประเภทที่ไม่ต้องการใช้ a, an และ the มานำหน้านามใดๆคือการไม่ใช้คำนำหน้านาม (Zero Article) ใช้สัญลักษณ์แทนคือ Ø แต่ส่วนใหญ่มักไม่เติมอะไร

3. การไม่ใช้คำนำหน้านาม (Zero Article) มีหลักเกณฑ์ดังนี้

3.1 คำนามที่นับไม่ได้ (Uncountable Noun) ที่กล่าวขึ้นมาลอยๆ โดยไม่มีวลี (Phrase) หรืออนุประโยค (Clause) อื่นใด มาขยายเพื่อชี้เฉพาะอยู่ข้างหลัง เช่น

VACANA JOURNAL

*(20) I want to drink **Ø tea** and **Ø coffee**.*

3.2 คำนามประเภทอาการนาม (Abstract Noun) ที่แปลว่า “การ”หรือ“ความ”ที่กล่าวขึ้นมาลอยๆ โดยไม่มีวลี (Phrase) หรืออนุประโยค (Clause) อื่นใดมาขยายเพื่อชี้เฉพาะอยู่ข้างหลังเช่น

*(21) **Ø Death** comes to all men.*

3.3 คำนามพหูพจน์ (Plural Nouns) ที่กล่าวขึ้นมาลอยๆ โดยไม่มีวลี (Phrase) หรืออนุประโยค (Clause) อื่นใด มาขยายเพื่อชี้เฉพาะอยู่ข้างหลัง เช่น

*(22) **Ø Students** should come to school in early morning.*

3.4 คำนามที่เป็นชื่อ วัน เดือน ปี ฤดู มื้ออาหาร ลัทธิ และศาสนาต่างๆ เช่น

*(23) These pupils have **Ø** breakfast at home.*

2.3.2 การสร้างเครื่องมือ

1. จัดทำแบบฝึกหัดเรื่องการใช้คำนำหน้านาม (Articles) ที่ได้มาจากการศึกษาและค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านามแต่ละชนิดจากกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็นคำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) จำนวน 10 ข้อ คำนำหน้าคำนามชี้เฉพาะ (Definite Article) จำนวน 10 ข้อ และคำนามที่ไม่ต้องใช้คำนำหน้านาม (Zero Article) จำนวน 10 ข้อรวมทั้งหมดจำนวน 30 ข้อ

2. นำแบบฝึกหัดส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง

3. ปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกหัดให้เรียบร้อย

4. นำแบบฝึกหัดที่แก้ไขเรียบร้อยแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการศึกษาต่อไป

2.4 การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับทำการศึกษาวิจัย จากนั้น ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนที่กำหนด ซึ่งการเก็บตัวอย่างทำโดยการแจกแบบทดสอบแก่เด็กนักเรียนตามระดับชั้น ใช้เวลาการเก็บรวบรวมข้อมูลในวันที่ 5 มีนาคม 2558 ถึงวันที่ 19 มีนาคม 2558 โดยผู้ศึกษาได้แจกแบบทดสอบด้วยตนเองและชี้แจงข้อมูลแก่กลุ่มตัวอย่างอย่างละเอียด จากนั้นผู้ศึกษาจะทำการเก็บรวบรวมแบบทดสอบที่ได้จากการสำรวจทั้งหมดจำนวน 250 ชุด ได้รับคืนจำนวน 250 ชุดนำมาคิดเป็นร้อยละ 100 เพื่อใช้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

VACANA JOURNAL

2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

2.5.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบทดสอบทุกฉบับที่ได้รับคืนอย่างละเอียด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

2.5.1.1 ผู้เรียนจะได้ข้อละ 1 คะแนน ในแต่ละข้อที่ตอบถูก

2.5.1.2 ข้อที่เติมสองคำตอบจะได้คำตอบละ 0.5 คะแนน

2.5.1.3 ข้อที่เติมสามคำตอบ จะต้องตอบให้ได้อย่างน้อยสองคำตอบจึงจะได้ 1 คะแนน ถ้าถูกหนึ่งคำตอบไม่ได้คะแนน

2.5.1.4 ข้อที่เติมสี่คำตอบจะได้คำตอบละ 0.25 คะแนน

2.5.2 นำคำตอบที่ได้ในแต่ละข้อมาวิเคราะห์ตามกลุ่มของคำนำหน้าคำนามโดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ

2.5.2.1 กลุ่มคำนำหน้าคำนามประเภทไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article)

2.5.2.2 กลุ่มคำนำหน้าคำนามประเภทชี้เฉพาะ (Definite Article)

2.5.2.3 กลุ่มคำนำหน้าคำนามที่ไม่ต้องเติมคำนำหน้าคำนาม (Zero Article)

2.5.3 นำข้อมูลที่ได้ข้างต้นในแต่ละกลุ่มมาหาค่าเฉลี่ยร้อยละ (%)

2.5.4 แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางและแผนภูมิแท่งประกอบคำบรรยาย

3. ผลการศึกษา

ผลการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำนำหน้าคำนามในเด็กนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ สามารถสรุปผลได้ดังนี้

3.1 ข้อผิดพลาดการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบในเด็กนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจำนวน 250 คนสามารถแสดงข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะดังต่อไปนี้

VACANA JOURNAL

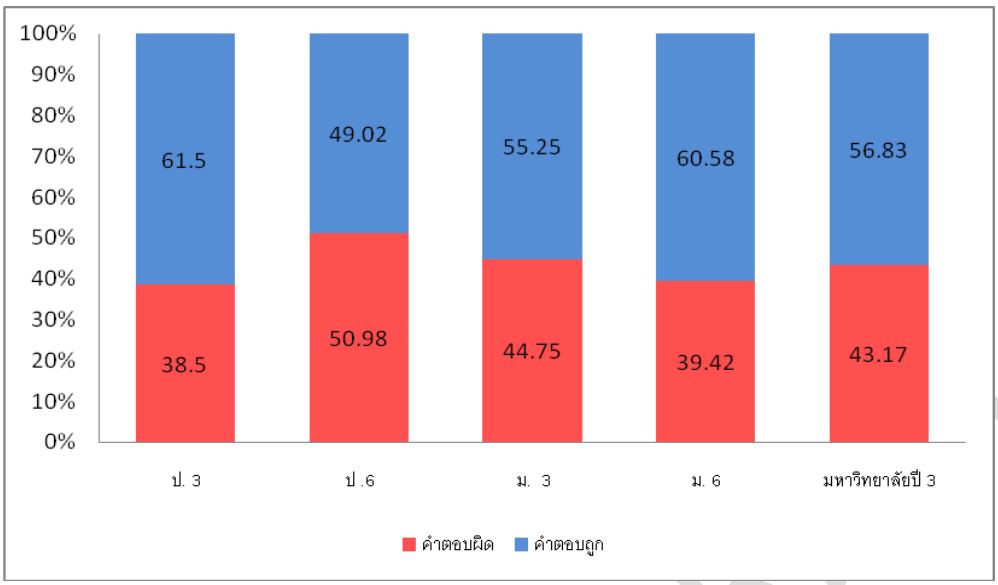

ภาพที่1 แผนภูมิแสดงภาพรวมร้อยละของคะแนนนักเรียนที่ตอบถูกและตอบผิด ในคำนำหน้านามประเภทไม่ชี้เฉพาะในแต่ละระดับการศึกษา

จากแผนภูมิข้างต้นแสดงให้เห็นถึงร้อยละของคะแนนนักเรียนที่ใช้คำนำหน้านามประเภทไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) ในแต่ละระดับการศึกษา พบว่า ระดับชั้นที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 50.98 รองลงมา คือ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 44.75 เช่นเดียวกับนักเรียนในระดับชั้นมหาวิทยาลัยปีที่ 3 และนักเรียนระดับชั้นมัธยมปีที่ 6 ที่พบข้อผิดพลาด คิดเป็นร้อยละ 43.17 และ 39.42 ส่วนระดับชั้นการศึกษาที่พบข้อผิดพลาดน้อยที่สุดคือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีเพียงร้อยละ 38.5 เมื่อพิจารณาในภาพรวมจะพบว่าร้อยละของข้อผิดพลาดมีอัตราสูงที่สุดในขณะเดียวกันก็ต่ำที่สุดในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาทั้งสองระดับ อันได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามลำดับ จากนั้นร้อยละของข้อผิดพลาดมีอัตราที่ลดลงเรื่อยๆในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามลำดับ และเพิ่มสูงขึ้นอีกครั้งในนักเรียนระดับชั้นมหาวิทยาลัยปีที่ 3

ตารางที่ 1 แสดงร้อยละของคะแนนนักเรียนที่ใช้คำนำหน้าคำนามประเภทไม่ชี้เฉพาะไม่ถูกต้องในละระดับการศึกษา

ระดับชั้น	***คำนำหน้าคำนามประเภทไม่ชี้เฉพาะ (ร้อยละ)***			
	ไม่ชี้เฉพาะ	**ชี้เฉพาะ**	**ไม่เติม**	**รวม**
ประถมศึกษาปีที่ 3	8.41	18.83	11.24	38.5
ประถมศึกษาปีที 6	7.99	27.91	15.08	50.98
มัธยมศึกษาปีที่ 3	4.5	30.5	9.75	44.75
มัธยมศึกษาปีที่ 6	0.42	26.08	12.92	39.42
มหาวิทยาลัยปีที่ 3	0.92	24.75	17.5	43.17

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นเพิ่มเติมว่า นักเรียนส่วนใหญ่จะใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) แทนที่คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) โดยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีการใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะแทนที่คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะผิดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.5 รองลงมาคือระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 27.91 เช่นเดียวกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6มหาวิทยาลัยปีที่ 3 และประถมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 26.0824.75 และ18.83 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม จากตารางที่ 1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงแม้จะมีคะแนนเฉลี่ยข้อผิดพลาดในเรื่องของการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะน้อยที่สุด แต่ก็พบว่า นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 ส่วนหนึ่งยังมีความสับสนเรื่องการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะระหว่างการเลือกใช้ A กับ An มากที่สุดเช่นกัน โดยคิดเป็นร้อยละ 8.41

ตัวอย่างข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คือ การใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) แทนที่คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) ที่มีคำคุณศัพท์ (Adjective) มาขยายอยู่หน้าคำนาม เช่น

** (24) **The** interesting story was told by my grandfather.*

** (25) **A** interesting story was told by my grandfather.*

*(26) **An** interesting story was told by my grandfather.*

VACANA JOURNAL

จากตัวอย่างที่ *(24)* พบว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่ใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article)*"The"*ในประโยคที่ควรเติมคำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) ซึ่งคำตอบที่ควรเติมในประโยคข้างต้นนี้ คือ คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) *"An"*เพราะคำว่า "*story"* ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำนามของประโยคถูกขยายด้วยคำคุณศัพท์ (Adjective) คือ *"interesting"* ที่ขึ้นต้นและอ่านออกเสียงด้วยสระ ดังนั้น คำตอบที่ถูกต้องจึงควรใช้คำนำหน้าคำนามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) *"An"* ดังแสดงในตัวอย่างที่ *(26)*

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากการเลือกใช้ *"A"*และ *"An"*ในประเภทของคำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะเองนั้น พบว่านักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 ถึงแม้จะมีการใช้คำนำหน้านามถูกต้องมากกว่าระดับชั้นการศึกษาอื่นแต่ก็มีความสับสนเรื่องการเลือกใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะระหว่างการเลือกใช้ *"A"*กับ*"An"*เช่นกัน กล่าวคือนักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีการเลือกใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ *"A"*กับคำนามที่ขึ้นต้นและอ่านออกเสียงเป็นสระ จากตัวอย่างที่ *(25)* แสดงให้เห็นว่านักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 8.41 ดังตารางที่ 1 เลือกใช้คำนำหน้านาม*"A"* กับคำนามที่ถูกขยายด้วยคำคุณศัพท์ที่ขึ้นต้นและอ่านออกเสียงด้วยสระ*"interesting"* ซึ่งไม่เป็นไปตามกฎไวยากรณ์ ดังนั้น คำตอบที่ถูกต้อง ควรใช้ *"an"* นำหน้าคำนามที่ถูกขยายด้วยคำคุณศัพท์ ดังแสดงในตัวอย่างที่ *(26)* ซึ่งใช้ *"An"*นำหน้าคำนามที่ถูกขยายด้วยด้วยคำคุณศัพท์ที่ขึ้นต้นและอ่านออกเสียงเป็นสระ

3.2 ข้อผิดพลาดการใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article)

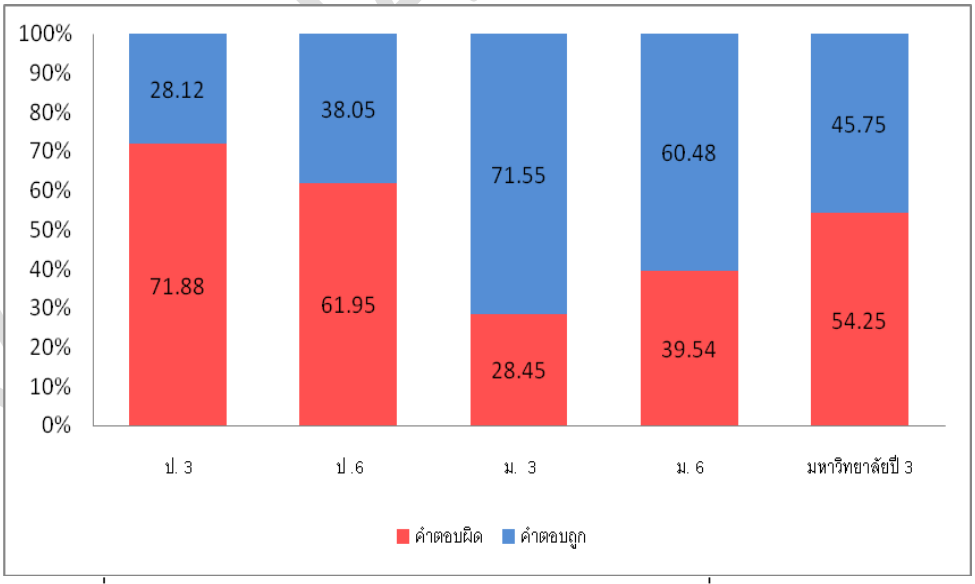

ภาพที่ 2 แผนภูมิแสดงภาพรวมร้อยละของคะแนนนักเรียนที่ตอบถูกและตอบผิดในคำนำหน้านามประเภทชี้เฉพาะในแต่ละระดับการศึกษา

จากภาพที่ 2 แสดงร้อยละของคะแนนนักเรียนที่ใช้คำนำหน้านามประเภทชี้เฉพาะ (Definite Article) ในแต่ละระดับการศึกษา พบว่าระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีการใช้คำนำหน้านามประเภทชี้เฉพาะ (Definite Article) ผิดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 71.88 รองลงมาคือระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 61.95 ในระดับชั้นมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบข้อผิดพลาด คิดเป็นร้อยละ 54.25 และ 39.54 ตามลำดับ ส่วนในระดับชั้นที่พบข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้คำนำหน้านามประเภทชี้เฉพาะน้อยที่สุด คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีเพียงร้อยละ 28.45 เท่านั้น เมื่อพิจารณาในภาพรวมจะเห็นได้ว่า เมื่อพิจารณาข้อผิดพลาดในภาพรวมชี้ให้เห็นว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาทั้งสองระดับ อันได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีร้อยละของข้อผิดพลาดในระดับที่สูง จากนั้น ร้อยละของข้อผิดพลาดจะลดลงในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเพิ่มสูงขึ้นอีกครั้งในระดับชั้นมัธยมศึกษาปี 6 และมหาวิทยาลัยปีที่ 3 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงร้อยละของคะแนนนักเรียนที่ใช้คำนำหน้าคำนามประเภทชี้เฉพาะไม่ถูกต้องในแต่ละระดับการศึกษา

ระดับชั้น	***คำนำหน้าคำนามประเภทชี้เฉพาะ (ร้อยละ)***			
	ไม่ชี้เฉพาะ	**ชี้เฉพาะ**	**ไม่เติม**	**รวม**
ประถมศึกษาปีที่ 3	63.75	0	8.12	71.88
ประถมศึกษาปีที 6	47.29	0	14.66	61.95
มัธยมศึกษาปีที่ 3	17.91	0	10.54	28.45
มัธยมศึกษาปีที่ 6	32.46	0	7.08	39.54
มหาวิทยาลัยปีที่ 3	40.08	0	14.17	54.25

เมื่อพิจารณาจากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นเพิ่มเติมว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในทุกระดับชั้นการศึกษามักใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) ในบริบทที่ควรใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) โดยนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) ในประโยคที่ควรใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article)

VACANA JOURNAL

สูงถึงร้อยละ 63.75 รองลงมาคือนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 47.29 เช่นเดียวกับนักเรียนในระดับชั้นมหาวิทยาลัยปีที่ 3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 40.08 32.46 และ 17.91 ตามลำดับ

ตัวอย่างข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดจากนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คือการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) แทนที่คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) ในประโยคที่ถูกขยายด้วยวลี (Phrase) หรืออนุประโยค (Clause) เช่น

** (27) I have lost **a** book which you lent me.*

*(28) I have lost **the** book which you lent me.*

จากตัวอย่างที่ *(27)* แสดงให้เห็นว่านักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) ในประโยคที่ควรใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) ซึ่งจากตัวอย่างข้างต้นคำว่า*"book"*ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำนามของประโยคถูกอนุประโยค (Clause) *"which you lent me"* ขยายอยู่ข้างหลังเพื่อทำให้คำนามนั้นเกิดความชัดเจนและสมบูรณ์ จึงควรใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) *"the"*กับประโยคข้างต้น ดังแสดงในตัวอย่างที่ *(28)*

3.3 ข้อผิดพลาดประเภทการไม่เติมคำนำหน้านาม (Zero Article)

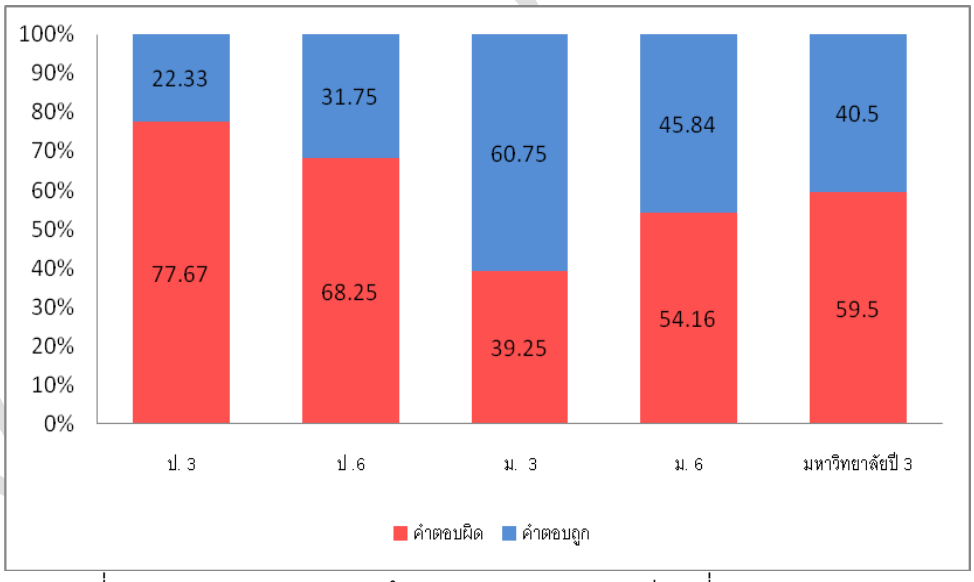

ภาพที่ 3 แผนภูมิแสดงภาพรวมร้อยละของคะแนนนักเรียนที่ตอบถูกและตอบผิดในการไม่ใช้คำนำหน้านามในแต่ละระดับการศึกษา

จากภาพที่ 3 แสดงร้อยละของคะแนนนักเรียนในคำนำหน้านามประเภทไม่เติมคำนำหน้านาม (Zero Article) ในแต่ละระดับการศึกษา พบข้อผิดพลาดเรื่องการไม่เติมคำนำหน้านามในระดับชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุด โดยคิดเป็นร้อยละ 77.67 รองลงมา คือนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มหาวิทยาลัยปีที่ 3 และ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 68.25 59.5 และ 54.16 ส่วนระดับชั้นการศึกษาที่พบข้อผิดพลาดน้อยที่สุด คือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีเพียงร้อยละ 39.25 เมื่อพิจารณาร้อยละข้อผิดพลาดในภาพรวม ชี้ให้เห็นว่า ร้อยละของข้อผิดพลาดพบมากในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาทั้งสองระดับ อันได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากนั้น ร้อยละของข้อผิดพลาดจะลดลงในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเพิ่มสูงขึ้นอีกครั้งในระดับชั้นมัธยมศึกษาปี 6 และมหาวิทยาลัยปีที่ 3 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงร้อยละของคะแนนนักเรียนที่ใช้คำนำหน้านามประเภทไม่เติมคำนำหน้านามไม่ถูกต้องในแต่ละระดับการศึกษา

ระดับชั้น	***คำนำหน้านามประเภทไม่เติมคำนำหน้านาม (ร้อยละ)***			
	ไม่ชี้เฉพาะ	**ชี้เฉพาะ**	**ไม่เติม**	**รวม**
ประถมศึกษาปีที่ 3	57.67	20	0	77.67
ประถมศึกษาปีที 6	44.67	23.58	0	68.25
มัธยมศึกษาปีที่ 3	22.33	16.92	0	39.25
มัธยมศึกษาปีที่ 6	31.58	22.58	0	54.16
มหาวิทยาลัยปีที่ 3	32.59	26.91	0	59.5

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นรายละเอียดเพิ่มเติมว่า นักเรียนส่วนใหญ่มักใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะในบริบทที่ไม่ต้องการคำนำหน้านามใดๆ ซึ่งระดับชั้นที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 57.67 รองลงมา คือนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มหาวิทยาลัยปีที่ 3 และ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 44.67 32.59 และ 31.58 ส่วนระดับชั้นการศึกษาที่พบข้อผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะในบริบทที่ไม่ต้องการคำนำหน้านามใดๆน้อยที่สุดคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีเพียงร้อยละ 22.33

VACANA JOURNAL

ตัวอย่างข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดจากนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คือ การใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ(Indefinite Article)ในบริบทที่ไม่ต้องการคำนำหน้าคำนามที่เป็นประเภทอาการนาม (Abstract Noun) ที่กล่าวขึ้นมาลอยๆโดยไม่มีวลี (Phrase) หรืออนุประโยค (Clause) อื่นใดมาขยายเพื่อชี้เฉพาะอยู่ข้างหลัง เช่น

** (29)* ***A*** *beauty is wanted by everyone.*

(30) ***Ø*** *beauty is wanted by everyone.*

จากตัวอย่างที่ *(29)* แสดงให้เห็นถึงการใช้คำนำหน้าคำนามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) ในประโยคที่ไม่ต้องการใช้คำนำหน้านามใดๆ (No Article) อีกทั้ง คำว่า "*beauty*" จัดเป็นคำนามประเภทอาการนาม (Abstract Noun) ที่ถูกกล่าวขึ้นมาลอยๆโดยไม่มีวลี (Phrase) หรืออนุประโยค (Clause) อื่นใดมาขยายเพื่อชี้เฉพาะอยู่ข้างหลังดังนั้น คำตอบที่ถูกต้องในประโยคข้างต้นจึงไม่ต้องการเติมคำนำหน้านามอื่นใดดังแสดงในตัวอย่างที่ *(30)*

4. สรุปและอภิปรายผล

4.1 สรุปผลการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative research) เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เรื่องการใช้คำนำหน้านามของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มแบบง่าย ซึ่งได้แก่ นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 และนักเรียนในระดับชั้นอุดมศึกษาปีที่ 3 จำนวนนักเรียนระดับชั้นละ 50 คน รวมเป็นจำนวนนักเรียนทั้งหมด 250 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบทดสอบจำนวน 30 ข้อ แบ่งออกเป็นคำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) จำนวน 10 ข้อ คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) จำนวน 10 ข้อ และการไม่ใช้คำนำหน้านาม (Zero Article) จำนวน 10 ข้อ ผู้ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการใช้สถิติร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า

4.1.1 ข้อผิดพลาดของคำนำหน้านามประเภทไม่ชี้เฉพาะที่พบมากที่สุดคือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 50.98 รองลงมาได้แก่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 44.75 ซึ่งพบว่าข้อผิดพลาดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในลักษณะของโจทย์ที่เป็นคำนามถูกขยายด้วยคำคุณศัพท์ จึงทำให้นักเรียนเกิดความสับสนระหว่างการเลือกใช้คำนำหน้าคำนามที่ชี้เฉพาะไม่ชี้เฉพาะและไม่เติม นอกจากนี้ ยังพบอีกว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

VACANA JOURNAL

ส่วนหนึ่งมีความสับสนในเรื่องการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะระหว่างการเลือกใช้ *A* กับ *An* คิดเป็นร้อยละ 8.41

4.1.2 ข้อผิดพลาดของคำนำหน้านามประเภทชี้เฉพาะที่พบมากที่สุดคือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 71.88 รองลงมาได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 61.95 ซึ่งข้อผิดพลาดที่พบคือนักเรียนส่วนใหญ่จะใช้คำนำหน้าคำนามไม่ชี้เฉพาะแทนที่คำนำหน้าคำนามชี้เฉพาะ ในลักษณะของโจทย์ที่เป็นคำนามที่ถูกขยายด้วยวลี (Phrase) หรืออนุประโยค (clause)

4.1.3 ข้อผิดพลาดของคำนามประเภทไม่เติมคำนำหน้านามที่พบมากที่สุดคือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 77.67 รองลงมาได้แก่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 68.25 ซึ่งข้อผิดพลาดที่พบในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จะผิดในคำนามที่เป็นลักษณะของชื่อมื้ออาหารส่วนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะพบข้อผิดพลาดในคำนามที่มีลักษณะเป็นคำนามนับไม่ได้ (Uncountable Noun) ที่กล่าวขึ้นมาลอยๆโดยไม่มีวลี (Phrase) หรืออนุประโยค (clause) อื่นใดมาขยายเพื่อชี้เฉพาะอยู่ข้างหลัง

4.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษาเรื่องการศึกษาข้อผิดพลาดการใช้คำนำหน้านามในนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ยังมีความสับสนระหว่างการเลือกใช้คำนำหน้านามแต่ละประเภทจึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเลือกใช้ทั้งนี้ข้อผิดพลาดที่พบได้ในคำนามแต่ละประเภทคือ

4.2.1 คำนำหน้านามประเภทไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) ข้อผิดพลาดที่พบคือนักเรียนมีการใช้คำนำหน้านาม
ชี้เฉพาะแทนที่คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ ซึ่งพบข้อผิดพลาดมากที่สุดและน้อยที่สุดในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 50.98 และ 38.5 ตามลำดับ ดังภาพที่ 1 อย่างไรก็ตาม นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงแม้จะมีผลรวมคะแนนร้อยละข้อผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะน้อยที่สุด แต่เมื่อพิจารณาจากการเลือกใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะระหว่าง “A”กับ“An” นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลับเป็นระดับชั้นที่นักเรียนมีความสับสนระหว่างการจะเลือกใช้“A”กับ“An”มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 8.41 ดังตารางที่ 1 ทั้งนี้นอกจากคำนำหน้านามประเภทไม่ชี้เฉพาะจะมีหลักเกณฑ์การใช้เฉพาะตัวแล้วยังประกอบไปด้วยกฎการใช้“A”และ“An” ดังนั้น การจะใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะให้ถูกต้อง นอกจากจำเป็นต้องรู้และเข้าใจหลักเกณฑ์ในการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะแล้ว ยังต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ความแตกต่างระหว่างการเลือกใช้ “A”และ“An” อีกด้วย เมื่อ

VACANA JOURNAL

เปรียบเทียบคะแนนร้อยละของข้อผิดพลาดการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะในระดับชั้นที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุดกับระดับชั้นที่พบข้อผิดพลาดน้อยที่สุด พบว่าคะแนนร้อยละของข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดและน้อยที่สุดคือนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาทั้งสิ้น ดังนั้น ผลการศึกษาจึงแสดงให้เห็นว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาส่วนใหญ่มีความเข้าใจในเรื่องการใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ แต่ก็มีนักเรียนบางส่วนที่ยังคงสับสนระหว่างการเลือกใช้“A”และ“An” ในคำนามประเภทไม่ชี้เฉพาะนี้

4.2.2 คำนำหน้านามประเภทชี้เฉพาะ (Definite Article) ข้อผิดพลาดที่พบคือ นักเรียนส่วนใหญ่มักใช้คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะแทนที่คำนำหน้านามชี้เฉพาะ ซึ่งพบข้อผิดพลาดในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 71.88 ดังภาพที่ 2 และระดับชั้นที่พบข้อผิดพลาดน้อยที่สุดคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 28.45 ดังภาพที่ 2 เมื่อพิจารณาจากระดับชั้นที่พบข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้คำนำหน้านามชี้เฉพาะมากที่สุดกับระดับชั้นที่พบข้อผิดพลาดน้อยที่สุด พบว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีร้อยละของข้อผิดพลาดสูงที่สุดและลดลงเรื่อยๆในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 61.95 และ 28.45 ตามลำดับ จากนั้นผลรวมร้อยละของคะแนนที่ใช้คำนำหน้านามไม่ถูกต้องจะเพิ่มขึ้นอีกครั้งเมื่อนักเรียนเข้าสู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และระดับชั้นมหาวิทยาลัยปีที่ 3 ร้อยละ 39.54 และ 54.25 ตามลำดับ ดังภาพที่ 2

4.2.3 คำนำหน้านามประเภทไม่เติมคำนำหน้านาม (Zero Article) ข้อผิดพลาดที่พบคือ นักเรียนส่วนใหญ่ใช้คำ

นำหน้านามไม่ชี้เฉพาะแทนที่คำนามที่ไม่ต้องการคำนำหน้านามใดๆ ซึ่งพบข้อผิดพลาดในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 77.67 ดังภาพที่ 3 ส่วนระดับชั้นที่พบข้อผิดพลาดน้อยที่สุดคือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 39.25 ดังภาพที่ 3 อย่างไรก็ตามเมื่อนำระดับชั้นการศึกษาที่มีผลรวมร้อยละของคะแนนนักเรียนที่ไม่ใช้คำนำหน้านามผิดพลาดมากที่สุดเปรียบเทียบกับผลรวมร้อยละของคะแนนนักเรียนที่มีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด ดังแสดงในภาพที่ 3 พบว่าระดับร้อยละข้อผิดพลาดของคะแนนนักเรียนจากนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ลดลงเรื่อยๆจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 77.67 68.23 และ 39.25 ตามลำดับจากนั้นผลรวมร้อยละข้อผิดพลาดจะเพิ่มสูงขึ้นอีกครั้งในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และนักเรียนระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 3 ร้อยละ 54.16 และ 59.5 ตามลำดับ

จากการอภิปรายผลข้างต้น ทำให้ทราบว่า ระดับชั้นที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุดในเรื่องการใช้คำนำหน้านาม (Articles) ทั้ง 3 ประเภท คือ คำนำหน้านามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Article) คำนำหน้านามชี้เฉพาะ (Definite Article) และการไม่ใช้คำนำหน้านาม (Zero Article) คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา

VACANA JOURNAL

ทั้งสองระดับ อันได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กล่าวคือ จะพบร้อยละของข้อผิดพลาดมากที่สุดจากนักเรียนทั้งสองระดับนี้ในทุกๆประเภทของการใช้คำนำหน้านาม จากนั้นร้อยละของข้อผิดพลาดจะลดลงเมื่อนักเรียนเข้าสู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และร้อยละของข้อผิดพลาดจะเพิ่มขึ้นอีกครั้งเมื่อเข้าสู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และมหาวิทยาลัยปีที่ 3 ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ครั้งนี้เป็นไปในแนวทางเดียวกับ เบลิโกวา, เมโลนีและ อูเมดะ (Belikova, Meroni, & Umeda, 2007). ที่ศึกษาการใช้คำนำหน้านามในเด็กนักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองในช่วงอายุที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กนักเรียนที่ใช้ภาษาอาราบิก เกาหลีและจีน จำนวน 9 คน มีช่วงอายุตั้งแต่ 9 ถึง 21 ปี ผู้วิจัยพบว่า เด็กนักเรียนช่วงอายุ 9 และ 21 ปี พบข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำนำหน้านามอยู่ในระดับที่สูงใกล้เคียงกัน ส่วนระดับข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดกลับเป็นนักเรียนในช่วงอายุ 12 ถึง 18 ปี ทั้งนี้ เพราะความซับซ้อนของกฎเกณฑ์ต่างๆมีผลต่อการเลือกใช้คำนำหน้านามแต่ละประเภทในเด็กนักเรียน กล่าวคือ การใช้คำนำหน้านามมักถูกสอนในช่วงเริ่มต้นของการศึกษาแก่ผู้ที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง เด็กนักเรียนในช่วงอายุ 9 ปี ถึงแม้จะเป็นช่วงวัยที่มีความใกล้ชิดกับบทเรียนเรื่องการใช้คำนำหน้านามมากที่สุด แต่ยังไม่สามารถเข้าใจในบทเรียนที่มีเนื้อหาที่ซับซ้อนและบอกถึงความแตกต่างของคำนำหน้านามแต่ละประเภทได้เมื่อเทียบกับเด็กนักเรียนในช่วงอายุ 12 ถึง 18 ปี ซึ่งเป็นวัยที่เรียนรู้ได้เร็ว อีกทั้งยังสามารถแยกแยะและจดจำเนื้อหาที่มีรายละเอียดได้อย่างมีระบบ นอกจากนี้ ความใกล้ชิดในบทเรียนเรื่องการใช้คำนำหน้านามถือว่ายังไม่ห่างไกลกันมากนักเมื่อเทียบกับเด็กนักเรียนในช่วงอายุ 18 ปีขึ้นไป อย่างไรก็ตาม เด็กนักเรียนในช่วงอายุ 18 ปีขึ้นไป สามารถเข้าใจบทเรียนได้โดยง่าย แต่ด้วยความซับซ้อนและรายละเอียดที่แยกย่อยของกฎเกณฑ์ในการใช้คำนำหน้านามแต่ละประเภท มีผลให้เด็กเกิดความสับสนในการเลือกใช้คำนำหน้านามแต่ละประเภท จากสาเหตุข้างต้นนี้ อาจเป็นเหตุผลว่าทำไมถึงพบระดับความผิดพลาดที่ใกล้เคียงกันทั้งเด็กเล็กและเด็กโต

การศึกษาเรื่องข้อผิดพลาดการใช้คำนำหน้านามในเด็กไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้ข้อผิดพลาดเป็นไปได้หลายสาเหตุ เนื่องจากคำนำหน้านาม (Articles) สามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ซึ่งแต่ละประเภทมีหลักเกณฑ์การใช้ที่แตกต่างกันไป ดังนั้น ในการเลือกใช้คำนำหน้านามประเภทใดประเภทหนึ่งนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้กฎเกณฑ์เหล่านั้นให้เข้าใจรวมถึงข้อยกเว้นและรายละเอียดปลีกย่อยของคำนำหน้านามชนิดนั้นๆถึงจะนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ยังพบว่านอกจากผู้เรียนจำเป็นต้องรู้หลักเกณฑ์ต่างๆในการเลือกใช้คำนำหน้านามแต่ละประเภทแล้ว ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับเรื่องของคำนามด้วยว่าคำนามนั้นเป็นคำนามชนิดใด มีกี่ประเภท แบ่งออกเป็นอะไรบ้าง มีลักษณะและข้อยกเว้นอย่างไร ซึ่งมีทั้งคำนามนับได้ คำนามนับไม่ได้ คำนามในรูปเอกพจน์ หรือ

VACANA JOURNAL

คำนามในรูปพหูพจน์อย่างไรก็ตาม งานศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ด้วยกฎเกณฑ์ที่มีมากมายในการเลือกใช้คำนำหน้านาม สามารถทำให้นักเรียนเกิดความสับสนในการเลือกใช้คำนำหน้านามแต่ละประเภทได้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของรัชนี้ นพจิราพงษ์ ที่ศึกษาข้อผิดพลาดของการใช้คำนำหน้านามในงานเขียนของนิสิตมหาวิทยาลัยไทย พบว่านักเรียนไทยส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการใช้คำนำหน้านามในงานเขียนจึงทำให้พบข้อผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม ทั้งนี้ เป็นเพราะในระบบภาษาไทยไม่มีรูปแบบของการใช้คำนำหน้านาม ดังนั้น การปะปนทางภาษาระหว่างภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายจึงพบเห็นได้ในงานเขียนทั่วไปของนักศึกษา ซึ่งนำไปสู่ข้อผิดพลาดการใช้คำนำหน้านามในแต่ละชนิด นอกจากนี้ยังมีสาเหตุมาจากการไม่รู้กฎเกณฑ์ในการใช้คำนำหน้านาม การไม่เข้าใจในกฎเกณฑ์ของคำนำหน้านามทั้งนี้เพราะกฎเกณฑ์ที่มีรายละเอียดมากจึงทำให้นักเรียนเกิดความสับสนในการเลือกใช้คำนำหน้านามซึ่งนำไปสู่ข้อผิดพลาดได้

รายการอ้างอิง

เกศิณี บำรุงไทย. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาคณะศิลปะศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปะศาสตร์มหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร; 2554

คมสัน สุริยะ. (2551). **ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย**. โลจิสติกส์สำหรับการท่องเที่ยว. [online] www.tourismlogistics.com

ฐาปกรณ์ อิงวิวัฒน์. (2556). **ไวยากรณ์อังกฤษเข้าใจง่าย**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: อักษรเจินดี

บุญเชิด ภิญโญพงษ์อนันต์. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **คำนำหน้า Nouns**. พิมพ์ครั้งที่ 7.กรุงเทพมหานคร: สุริยวิถีสาส์น.

พัชราสิน ลอยมา, รศ.พ.ต.อ. (2553). **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการวิจัย**. เอกสารประกอบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปกร. คณะวิทยาศาสตร์สาขานิติวิทยาศาสตร์; 2553

ภาทิพ ศรีสุทธิ์.(2548). **ความรู้ภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: พีบีซีจำกัด.

รัชนี นพจิระพงค์. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการใช้ Articles ในงานเขียนของนิสิตมหาวิทยาลัยไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปะศาสตร์มหาบัณฑิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. บัณฑิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ; 2553

VACANA JOURNAL

วารุณี จันทรานุวัฒน์. (2540). **การพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีธรรมชาติแนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ**.กรุงเทพมหานคร:จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สารานุกรมไทยราชบัณฑิตยสถาน. (2540). **ภาษาศาตร์**. ฉบับที่ 22. (ออนไลน์). แหล่งที่มา http://kanchanapisek.or.th/kp6/index.php

สำราญ คำยิ่ง. (2552). **Advanced English Grammar For High Leaner**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์จำกัด.

สุชาติ โสมประยูรและวรรณี โสมประยูร. (2547). **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

Belikova, A., Meroni, L. & Umeda, M. (2007). SOURCE OF LINGUISTIC KNOWLEDGE IN THE SECOND LANGUAGE ACQUISITION OF ENGLISH ARTICLES. Southern California University.

Berry, R.(2012). **English Grammar**: A resource book for students. New York: Routledge.

Corder, S. (1976). *Perspectives on second language acquisition*. London: Longman.

Gass, S., & Selinker, L. (1984). *Language transfer in language in learning*. Rowley, MA: Newbury House.

Ibrahim, A. (2014). An Analysis of Grammatical Errors in Writing Made by Turkish Learners of English as a Foreign Language. *International Journal of Linguistics*, *6(4),* 213-222.

Katharina, K. (2011). **Contrastive Analysis, Error Analysis, Interlanguage and the Implication to Language Teaching**. Stikubank University: Semarang.

Maha, A. (2012).An Analysis of Article Errors among Saudi Female EFL Students. *Asian Social Science*, *8(12)*, 55-65

Oxford Advanced Learner's Dictionary. (1948). **Definiteness**. 8th ed. Oxford University Press.

River, W.(1970). **Teaching Foreign Language Skills**. Tokyo : Toppan.

Yosra, O. (2013). ERRORS IN THE USE OF ENGLISH ARTICLES AMONG 1st AND 4rh YEAR EFLSTUDENTS AT THE HIGHER INSTITUTE OF LANGUAGES OF TUNIS (ISLT). *Journal of teaching and Education*, 13, 353-363.

VACANA JOURNAL

Zdorenko, T. and Paradis, J. (2007). **The Role of the First Language in Child Second Language Acquisition of Articles**. In Proceedings of the 2nd Conference on Generative Approaches to Language Acquistion North America (GALANA). University of Alberta. Somerville, MA: Cascadilla Proceeding Project.

VACANA JOURNAL

ภาคผนวก

VACANA JOURNAL

ระดับชั้น _____

แบบทดสอบเรื่องการใช้คำนำหน้านาม (Article)

คำชี้แจง : จงเติม A, An หรือ The ลงในช่องว่างให้ถูกต้องและใช้เครื่องหมายกากบาท (X) ในข้อที่ไม่ต้องเติม

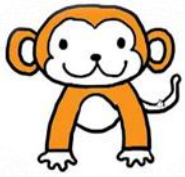

1. I bought _____ umbrella to go out in the rain.
2. Have you ever crossed _____ equator?
3. _____ rice is an important food in Asia.
4. _____ old man always walks slowly.
5. This is _____ boy who is industrious.
6. _____ honesty is the best policy.
7. I have two cars: _____ Ford and _____ Audi. The Ford is white and the Audi is silver.
8. Breast cancer victims require radiation treatments. _____ treatments are given in the hospital.
9. _____ men like beautiful woman.
10. Today I have got_____ headache and _____ fever.
11. Do you think _____ rich should pay higher taxes?
12. What do you want for _____ breakfast?
13. There was _____ student learning English in school.
14. _____ earth goes round _____ sun, and _____ moon goes round _____ earth.
15. Do you like _____ cheese?
16. Is your mother working in _____ old office building?

VACANA JOURNAL

17. I have lost _____ book which you lent me.

18. _____ negligence is the path of death.

19. _____ man is walking down a road. There is a dog with the man.

20. On Monday, an unarmed man stole $1,000 from the bank. _____ thief hasn't been caught yet.

21. I went to the shop to get _____ bread.

22. I have _____ sandwich and _____ banana for breakfast.

23. _____ sun rose at 6:17 this morning.

24. Living things can't remain without _____ air.

25. _____ interesting story was told by my grandfather.

26. _____ man in this car is the Prime Minister.

27. _____ beauty is wanted by everyone.

28. When we were on holiday, we stayed at _____ hotel. Sometimes we ate at the hotel and sometimes we went to _____ restaurant.

29. A man and a woman were sitting opposite me. _____ man was American, but I think _____ woman was British.
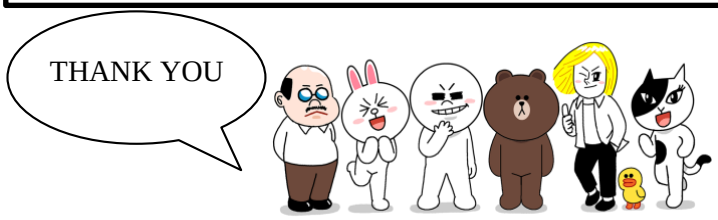
30. We don't have enough _____ water.